

за добиването на коприната — познавали бубата. Но съ строги закони е било забранено да се узнае тази тайна навънъ отъ китайската държава, която, както знаемъ, е била обиколена съ дебела стена.

Китайцитѣ пазили здраво това си умѣние и коприната, която изнасяли за продаване се оценявала наравно съ златото, даже много пжти, била и по-скъпа.

Китайцитѣ сж познавали добре копринената буба (бубицата), а така сжщо и черницата, отъ която имали обширни градини и за която полагали голѣми грижи. Днесъ се знае, че въ китайскитѣ и индийскитѣ планини живѣятъ буби въ диво състояние, отъ които често изнасятъ на пазаритѣ коприна.

Предполагатъ, че китайцитѣ сж съумѣли да отгледатъ и опитоматъ нѣкои отъ тѣзи буби въ диво състояние и така, знаейки тази тайна, пазили я свето.

Но интереса, къмъ хубавата и скъпа коприна, накаралъ много хора, да се заематъ и да откриятъ тайната на китаеца. Така, най-напредъ японцитѣ, като най-близки до китайцитѣ, узнали за копринената буба и започнали да я отгледватъ и да фабрикуватъ коприна. После тази тайна се узнала отъ индийскитѣ народи, отъ персийцитѣ, отъ арабитѣ и отъ много други. Изобщо всички азиатски държави знаели вече за коприната и копринената буба и особено, ако мѣстото имъ благоприятствувало за отгледване на черничеви дървета, налагало се, още по вече, отгледването на копринената буба.

Въ Европа пренасянето на копринената буба станало доста късно отъ арабитѣ. Други пъкъ разказватъ, че двама калугери, отъ персийско произхождение, научили въ една държава, близо до Персия (Сиридия — сигурно персийско название), начина за отгледване на бубата и къмъ 553 г. сл. Хр. дошли въ Цариградъ.

Тѣзи двама калугери донесли съ себе си и бубено семе, което били скрили въ, специално за това направени, кухи бастуни. Така, копринената буба се пренася и на западъ въ Европа, кждето намира добри условия за развитие и разпространение.